

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De omnium rerum temporalium contemptu, & de tribus paupertatis
gradibus. Cap. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

489
THEOLOGIAE
MYSTICÆ
LIBRI SECUNDI,

QUI DIRECTORIUM AUREVM CONTEM-
platiuorum inscribitur, PARS PRIMA, com-
plectens in se mortificationes
duodecim.

*De omnium rerum temporalium contemptu, & de tribus pau-
pertatis gradibus. Cap. I.*

PRIMA est mortificatio omnium affectuum rerum
temporalium. Hic quaeri posset, vtrum ad statum perfe-
ctionis sit necessarium, facere votum voluntariae pau-
pertatis, & resignationem rerum temporalium, cum
Dominus noster dicat in Euangelio: *Si vis perfectus* Matth. 19.
se, vade, & vende omnia que habes, & da pauperibus,
& sequere me. Ad hoc respondet S. Thomas de Aquino,
quod perfectio non consistit essentialiter in paupertate siue in tribus
votis, sed in sequela Christi secundum interiores virtutes. Sed volun-
taria paupertas & alia vota sunt instrumenta, adiumenta, & exercitia
melius velociusque perueniendi ad perfectionem. Paupertas enim depo-
nit impedimentum, quod in rebus temporalibus est, puta sollicitudinē, Vota reli-
gionis.
& amorem earundem rerum, & superbiam, quæ ex ipsis oritur & na-
scitur, sicut de panno tinea. Veruntamen perueniri potest ad perfe- Paupertas
quid.
ctionem sine his tribus votis: quia Abraham perfectus erat, qui ta-
men diues erat, & habebat uxorem. Similiter omnes Episcopi sunt in
statu perfectiori, quam quicumque Religiosi, & tamen habent bona
propria: & intelligitur istud etiam de alijs votis. Ex quibus verbis
duo sunt noranda: Primum est, quod qui omnia bona sua perfecte
resignare valet quieto corde in Dei beneplacitum, siue ea ab eo au- Paupertas
vera quæ.
ferat, siue conferat, nec illis uti vult nisi ad suam necessitatē, & maio-
rem honorem Dei atque beneplacitum eius secundum omnem suum
intel-

Rrr

intel-

intellectum, ac consideratis statu suo, conditione, natura, alijsq; punctis in hoc considerandis, si sciret Deo magis placere, vt omnia sua venderet, daretq; pauperibus, ad hoc paratus esset, ille habet perfectè voluntariam paupertatem. Quia Deus nō desiderat in tantum exteriorē temporalium rerum paupertatem, quantum interiorē in abstractione affectuum, & occupationum: quia hæc est essentia, & forma vera paupertatis. De qua dicit Paulus: *Nihil habentes, (scilicet in affectu,) & omnia possidentes.* Et hoc fit, quando adedō liberi ab omnibus rebus temporalibus sumus, quod si nobis (permissione diuina ad probandum nos) auferrentur, voluntatem nostram liberè nihilominus valeremus conformare voluntati Dei. Et esto quod fragilitas naturæ parum in illo recalcitraret, quia homines sumus, secundum hoc tamen Deus nos non iudicaret, dummodò deliberata voluntas rationis separatam præstaret ad illud, & quieta in hoc permaneret, dicens cum Iob: *Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit, ita factū est: sit nomen Domini benedictum.* Ista est essentialis paupertas, quam omnes electi perfecti querere debent, & appetere, quod melius cor suum imperturbatum, quietum, ac nudū Deo semper offerre valeant. Et si huiusmodi homines regnum possiderent, tamen veri voluntarij pauperes essent. Et licet quandoq; sentiant in inferioribus ac bestialibus viribus oblectationē aliquam in prosperis, vel tristitiā in aduersis, hoc tamen non minuit perfectionem, dummodò in deliberata voluntate rationis se liberè resignent diuino beneplacito, & in superiori ratione quieti perseuerent. Secundò, ex his verbis notandum est, quod illi, qui voluntariam paupertatem cum alijs votis vouerunt, propter hoc non sunt perfecti, sed obligauerunt se secundum posse suū tendere ad perfectionem. Sunt autē notandi tres gradus voluntariæ paupertatis.

2. Cor. 6.

Iob. 1.

Paupertas
professio-
nis.

Canon.

Primus est paupertas professionis, vt est nihil proprium possideret: quæ paupertas valde imperfecta est, quando trahitur ad solam exterioris boni possessionem. Nam multi id quod non habent, eò auidius affectant, sicut superfluitatem comedendi, & bibendi, curiositatem vestium, & his similia. Affectus enim paupertatis est principale voti, & virtutis: propterea non sunt ipsi *pauperes spiritus*, hoc est, voluntate coram Deo, sed tantum coram hominibus. Consequenter id teneas pro regula, quod quocunq; vtuntur, etiam in necessitate naturæ, in vestibus, peplis, & huiusmodi si id possident cum affectu cordis, vt quasi vitium finem constituent in his rebus, ita quod si hoc ab eis per se-
perio-

periores suos auferretur, malè contentarentur, imò & murmurarent: hoc coram Deo cum proprietate possident, oportebitque eos de illo magnam rationem reddere.

Secundus gradus est paupertas vsus temporalium rerum, eorum scilicet qui nihil desiderant, nisi quod est eis de iusta necessitate; dolentque de superfluis, curiosis, & pretiosis. Isti in hoc laudabiles sunt, quòd ex suis affectibus eiecerunt omnia, quæ ipsis de iusta necessitate non sunt: sed in illo defectuosi sunt, quòd nimis magnum affectum habent ad res, quæ sibi necessariae sunt. Quia quantacunque necessitatis esse appareat aliqua res, & si vsus illius nobis concessus sit, tamen penitus nobis interdictum est, affectionem ad illam habere, vel in ea cum affectu requiescere.

Tertius gradus est paupertas affectionis, quando fidelis Dei seruus in tantum trahitur ad affectum paupertatis, vt nulla res sit in creaturis, vel in rebus temporalibus, ad quam cor, & affectus inclinètur: quin etiam ipsa naturæ necessaria cum tadio, & nausea suscipit in subsidiũ, & vsus mortalis naturæ, vt eò melius libero, ac nudo affectu subuolare valeat intranuda brachia crucifixi amati Iesu Christi. Omnes ergo qui taliter temporalia possident, & tam liberi sunt in affectu, ac si ea non possiderent, sunt voluntarij *pauperes spiritu*. At omnes, qui sic paupertatem vouerunt, vt tamen in rebus temporalibus cum affectu quiescant, stant in proprietate coram Deo.

De sui ipsius quaesitione euellenda, & de triplici intentione. Cap. 11.

Secunda est perfecta mortificatio omnium affectuum propriae quaesitionis in agendo qualibet opera virtuosa, & in dimittendo mala. Nam ista propria quaesitio ex seruili amore prouenit, quo seipsum nimis amant quidam, atque in omnibus plus suam utilitatem & commodum querunt, quàm beneplacitum diuinum: & ob hoc à Deo contemnantur eorum bona opera, & ipsi iuste cõdemnantur. Hic scire debes, quòd amor filialis, & amor seruilis omnino sunt similes in suis operibus, sicut sibi similes sunt duo pili vnus capitis, ita vt non bene possint discerni: attamen valde sunt dissimiles in intentione. Nam principalis intentio filialis amoris, in faciendo quodlibet bonum, vel in dimittendo malum, est Deum placere, cognoscere, placere, laudare, grauias agere, honorare, eius beneplacitam voluntatem ad-

Rrr 2 imple-